

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр. София, 13.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9738** по описа за **2021** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу решение № 20169711 от 09.08.2021 г. по н.а.х.д. № 15002/2020 г. по описа на СРС, НО, 134-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП Наказателно постановление (НП) № Р-10-562/12.10.2020г., издадено от Заместник- председателя на Комисия за финансов надзор (КФН), ръководещ Управление "Надзор на инвестиционната дейност". С последното, на основание чл. 221, ал.8, т. 7, предл. първо от Закона за публично предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) на жалбоподателя е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 15 000 лева за извършено нарушение на чл.221, ал.6, вр. чл. 212, ал.1., т.1, вр. чл. 100 м, ал. 1, изр. 2, пр. 1, хипотеза 1 и трета, вр. чл. 100 т, ал.1, изр. 1, предл.1 и ал. 4 от ЗППЦК.В тежест на нарушителя са възложени и сторените по делото разноски. Решението се обжалва, като незаконосъобразно, по съображения подробно изложени в депозираната касационна жалба. Иска се неговата отмяна и отмяна на наказателното постановление. Претендират се разноски за двете инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител поддържа касационната жалба.

Ответникът – редовно призван, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по съществуващото на правния спор и частично основателна досежно присъдените в полза на наказващия орган разноски. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е потвърдено процесното НП, с което на касационния жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 15 000 лева за извършено нарушение на чл.221, ал.6, вр. чл. 212, ал.1., т.1, вр. чл. 100 м, ал. 1, изр. 2, пр. 1, хипотеза 1 и трета , вр. чл. 100 т, ал.1, изр. 1, предл.1 и ал. 4 от ЗППЦК.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районният съд е събрал гласни и писмени доказателства, които не са оспорени от страните. Същите са анализирани задълбочено.

В хода на съдебното следствие е установено, че [фирма] е вписано под № РГ-05-1549 в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа, воден от КФН, притежава статут на емитент (Е) и като такъв е адресат на нормите на ЗППЦК и на подзаконовите актове по прилагането му.

При извършена проверка, от страна на регулаторния орган било установено, че представеният от емитента в КФН, ГФО за 2018г. съдържа неверни и непълни данни, в противоречие с изискването на чл. 100м, ал. 1, изречение второ, предложение първо, хипотеза първа и трета от ЗППЦК. Във връзка с тези констатации, С Решение № 1333-Е от 27.12.2019 г. на заместник-председателя спрямо дружеството е приложена

ПАМ, съгласно което, в 60-дневен срок от получаване на решението за прилагане на принудителна административна мярка, същото било задължено да изготви и представи в КФН по реда на чл. 100м, ал. 1, изр. първо от ЗППЦК и чл. 43, ал. 1 от Наредба № 2 от 17.09.2003 г. за проспектите при публично предлагане и допускане до търговия на регулиран пазар на ценни книжа и за разкриването на информация (Наредба № 2), а именно чрез единната система за предоставяне на информация по електронен път - е-Р., както и на обществеността по начина, предвиден в чл. 43а, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 2, а именно чрез избрана от дружеството информационна агенция или друга медия, коригиран одитиран годишен финансов отчет за дейността на [фирма] за 2018 г. При извършена последваща проверка е установено, че в рамките на указания в решението срок, считано от датата на получаването му - на 02.01.2020 г., дружеството не е изпълнило приложената спрямо него ПАМ. Въз основа на горното, бил съставен АУАН № Р-06-393/20.05.2020г. , а въз основа на него издадено и процесното НП, с което на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“ в размер на 15 000 лева за извършено нарушение на чл.221, ал.6, вр. чл. 212, ал.1.т.1, вр. чл. 100м, ал. 1, изр. 2, пр. 1, хипотеза 1 и трета , вр. чл. 100, ал.1 изр 1. предл. 1 и ал. 4 от ЗППЦК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на районния съд досежно съставомерността и доказаността на извършеното деяние, поради което същите не следва да бъдат преповтаряни. Съдът е дал обоснован отговор на всички възражения за допуснати в хода на административно-наказателното производство нарушения, които правилно са отхвърлени като неоснователни. В първоинстанционното решение са изложени макар и лаконични, убедителни мотиви и по отношение законосъобразността на определената санкция.

За пълнота само следва да бъде добавено, че не са налице основания за налагане на административното наказание към абсолютния минимум. Неизпълнението на ПАМ е въздигнато от законодателя в административно нарушение. В случая се касае за търговец, към когото законът поставя по-високи изисквания, включително и публичност на неговата дейност. В хода на съдебното следствие не са ангажирани доказателства неизпълнението на задължението да се дължи на независещи от търговеца причини, извинителни такива или пък забавянето да е незначително /напротив - касае се за закъснение с повече от седем месеца/. Не се установи и нарушителят да е предприел действия по отсрочване на изпълнението, с оглед на наведените доводи, че указаният срок му е бил недостатъчен. Както правилно сочи ответникът по касация, включването на въпросната финансова информация в следващ отчет, междинен и неодитиран, не би могло да се приеме за изпълнение на наложената ПАМ.

Действително, нарушението е първо. Не са налице доказателства за системност или за настъпване на допълнителни несъставомерни вреди. Именно тези обстоятелства са мотивирали наказващия орган при установени законови рамки на санкцията от 10

000 до 50 000 лева , да определи размер, близък до минимума – 15 000 лева. Обстоятелството, че същият не е изложил „убедителни аргументи за завишена обществена опасност на нарушението“, не обоснова налагане на абсолютно минимално наказание, както претендира касационният жалбоподател. В тази връзка следва да се отбележи, че в случай, че подобни факти бяха установени, то това би обусловило налагане на санкция около и над средния предвиден в закона размер, а не малко над минималния.

В заключение, настоящата инстанция намира, че от страна на административнонаказващия орган правилно са отчетена степента на засегнатост на обществените отношения и лекият превес на смекчаващи отговорността обстоятелства, като е наложено административно наказание в размер, съобразен със съответната санкционна норма и правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН.

В заключение, съдът намира, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати процесуални нарушения, свързани със съставяне и връчване на АУАН и НП. Нарушението е безспорно установено, като наложеното административно наказание е определено правилно и в съответствие със Закона.

Като е достигнал до същия правен извод и е потвърдил процесното НП, първоинстанционният съд е постановил решение в съответствие с процесуалния и материалния закон.

При този изход на спора, съдът намира за основателно направеното искане на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв.

Ето защо, съдът намира, че следва да присъди в полза на ответника в настоящото производство юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

По изложените по-горе съображения, настоящата инстанция намира решението на СРС за неправилно по отношение размера на присъдените в полза на КФН разноски в размер на 200 лева. При законоустановени рамки от 80 до 120 лева, и предвид фактическата и правна сложност на делото, в тежест на жалбоподателя е следвало да се възложат разноски в размер на 80 лева.

Предвид посоченото, настоящата инстанция намира, че следва да измени обжалваното решение в частта относно сторените по делото разноски и остави в сила същото в останалата му част.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. II от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град – XVI касационен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 20169711 от 09.08.2021 г. по н.а.х.д. № 15002/2020 г. по описа на СРС, НО, 134-ти състав, в частта относно разноските, като ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] 2170, [улица],представлявано от А. М. Х. - Изпълнителен директор, представлявано от Адвокатско дружество „Х., Я. и Ц.“, със седалище и адрес в [населено място] 1000, [улица], ет. 4, ап. дясно, ДА ЗАПЛАТИ сторените по делото пред СРС разноски в размер на 80/осемдесет/ лева.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20150296 /02.07.2021г. по НАХД № 10120 по описа на СРС за 2020 година. НО, 107 състав в останалата му част.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] 2170, [улица],представлявано от А. М. Х. - Изпълнителен директор, представлявано от Адвокатско дружество „Х., Я. и Ц.“, със седалище и адрес в [населено място] 1000, [улица], ет. 4, ап. дясно, ДА ЗАПЛАТИ на Комисия за финансов надзор сторените по делото пред АССГ разноски - юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2